Ч. 36 | Второк 17 (29) лютого 1898. | Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Соймкраєвий.

(29 засїданє з дня 19 лютого 1898).

По залагодженю кількох справ, дотикаючих західної Галичини і по признаню емерит. кондукторови доріг краєвих, Ферд. Бачиньскому, одноразового дару з ласки в сумі 200 зр. та почисленю лїт служби, приступлено до вибору заступника члена Виділу краєвого з куриї громад сільских.

Пос. Барвіньский заявив, що клюб рускиий постановив підпирати кандидатуру пос. Заячківского на заступника члена Виділу краєвого. Бесїдник просив, щоби курия голосувала на того кандидата, а для порозуміня жадав усуненя тої точки з порядку дневного. Коли би се внесенє упало, бесїдник застерігає собі голос до дальшої заяви. — Пос. Стадницкий спротивив ся жаданю пос. Барвіньского, заявляючи, що порозумінє вже наступило, отже він противний відложеню того вибору. — Ухвалено приступити до вибору. — Пос. Барвіньский заявив, що в виду тої ухвали, Русини не возьмуть участи в виборі. (— Рускі посли виходять з салї). Приступлено до вибору. Віддано 37 карток; пос. Саля одержав 32, пос. Заячківский 5 голосів. Заступником члена Виділу краєвого з курії меншої посїлости вибрано пос. Салю.

В справі зелїзниць льокальних ухвалено: завізвати правительство, щоби в порозуміню з Виділом краєв. установило окремий реґулямін руху для зелїзниць льокальних; — наколи-б правительство не схотїло значно обнизити коштів руху, щоби Виділ краєвий обняв на пробу рух на такій зелїзници, котру буде уважав за відповідну, і що до котрої узискає призволенє правительства; — поручає ся Виділови краєв., щоби завів переговори з інтересованими сторонами в справі забезпеченя половини коштів будови зелїзниці Переворск-Бахор, преліміновнаих на 2,700.000 зр. — петициї в справі зелїзниць: Ясло-Дембиця і Грибів-Ропа-Мжиґород, відступає ся Виділови краєв. до розслїду і справозданя; — поручає ся Виділови краєвому, щоби доповнив орґанїзацию краєвого бюра зелїзничого; — взиває ся правительство, щоби при будові зелїзниці: Львів-Самбір-угорска границя забезпечило полученє міста Турки з тою зелїзницею і (поправка пос. Беляньского) щоби збудовало лїнію: Самбір-Старемісто-Ужок; — щоби при будові зелїзниці Стрий-Ходорів повело трасу правим берегом ріки Стрий і (поправка пос. Клим. Дїдушицкого), не жадаючи від сторін інтересованих причинюваня ся до коштів будови змінєної траси.

В справі петиций громад Дрогобича і Борислава ухвалено завізвати правительство, щоби оно удержуючи вповні приписи що-до забезпеченя житя робітників в копальнях змінило приписи гірничого старосты в Кракові так, щоби они не нарушали прав власности.

Громаді міста Кракова уділено поруки краєвої на позичку 1,800.000 зр. на збудованє водопроводів. — Справу підпираня поменших шпиталів в краю і будову нових передано Виділови краєвому; так само і справу будови дороги з Пивничної до Щавниці.

На внесенє пос. Винничука в справі безплатного побору сировиці і соли для худоби ухвалено завізвати правительство, щоби петициї господарів о сировицю по можности увзглядненo і щоби Виділ краєвий по можности уділяв безплатно соли для худоби.

Петицию жителів Комарова і Городельця о вилученє з громади Волиці Комарової передано Виділови краєв. — Ухвалено завізвати правительство, щоби листи заставні гал. земск. Товариства кредитового увільнило від податку рентового.

На внесенє пос. Варжехи в справі півкільових топок соли ухвалено завізвати правительство, щоби оно зарядило вироблюванє і поменших топок.

На внесенє пос. Милана ухвалено завізвати правительство, щоби не дозваляло на відбуванє торгів і ярмарків в католицкі сьвята.

Внесенє пос. Мєруновича в справі торговлї плодами рільними передано Виділови краєвому до розслїду і увзглядненя в справі аґрарній. — В справі нищеня монашки ухвалено завізвати правительство, щоби оно сего року розвинуло енерґічну акцию і менше заможним властителям лїсів та громадам уділило запомоги на нищенє сего шкідника. — Виділови краєвому поручено, щоби на найблизшій сесиї предложив проєкт утвореня школи для сільских господинь і на ту цїль постарав ся о субвенцию від правительства. — Справу основаня у Львові музея для історії і культури краєвої пере-

---

23)

Остров з закопаними скарбами.

(З анґлїйского — Р. Л. Стівенсона.)

(Дальше).

Глава двайцять шеста.

Ізраіл Гендс.

Вітер, що віяв зовсїм так, як нам було потреба, перекинув ся тепер на захід, обставивина, котра дала нам тепер можність плисти ще лекше від північного кінця острова до устя північного заливу. Лиш нам минав тепер час досить поволи, бо ми самі не могли корабель спинити та й не мали відваги осаджувати корабель на піску, доки би вода не поплила спорий кусень дальше. Сокерник сказав менї, як треба кораблем навертати, щоби він станув, що менї й удало ся по довгих пробах. Мовчки посїдали ми другий раз обідати.

— Капітане — відозвав ся він наконець з тим самим несамовитим усьміхом — мій старий товариш корабельний О'Брін все ще тут лежить. Як гадаєте, чи не кинути би єго у воду? Я звичайно, як не свій, та й не жалую, що зробив з ним рахунок, але нам ніяково дивити ся на него, а Ви як гадаєте?

— У мене нема досить сили до того, та й не хочу о тім нічого і знати. Нехай про мене лежить там, де лежить — сказав я на то.

— Гіспаніоля“, то нещасливий корабель, Джіме, — говорив він дальше, моргаючи очима. — Кілько то вже не убито бідних моряків на „Гіспаніолї“, від коли Ви й я виїхали на ній з Брістоля! Я ще ніколи такого нещастя не зазнав. На примір отсей О'Брін — він тепер мертвий, правда? Я не учений, а Ви прецї умієте читати і писати. Отже по просту сказавши, чи гадаєте, що мертвий чоловік єсть на віки мертвим, чи може він міг би віджити і вернути ся ще на сей сьвіт?

— Тїло убєте, Гендсе, але душі нї. То чейже повинні би Ви знати — відповів я. — О'Брін тепер на тамтім сьвітї і може в сїй хвили дивить ся на нас.

— Ах! — сказав він на то. — Коли так, то хиба шкода часу на то, щоби убивати чоловіка. Але як би й не було, по тім всїм, що я видів, не роблю собі чогось богато з духів. Нехай собі духи будуть духами, Джіме. А тепер, коли ми собі висказали свої гадки, то Ви би зробили менї ласку, як би пішли до каюти і принесли менї звідтам — ну, лихий надав, не знаю як сказати — от бачите, фляшку вина, Джіме — отсей коняк за міцний на мою голову.

Несьміливість сокирника, з якою він то говорив, здавала ся менї дуже підозріною, а що він волїв вина як горівки, тому менї таки не хотїло ся вірити. Він то все чомусь лиш так говорив. То була річ ясна, що він хотів, щоби я пішов собі з покладу; але длячого, то було для мене загадкою. Не хотїв менї дивити ся в очи, водив очима неспокійно то сюди, то туди, то в гору, то в долину, споглядав на небо, то знов на неживого О'Бріна. Через цїлий час усьміхав ся і так якось був заклопотаний, що й мала дитина була би пізнала ся на тім, що у него на думці якась зрада. Але я єму зараз відповів, бо й зараз зміркував, що для мене було би добре і що могло би було аж до послїдної хвилї укрити мое підозрінє перед таким безглуздим чоловічиском.

— Вина? — спитав я. — О о для Вас таки лїпше. А хочете білого, чи червоного?

— По правдї сказавши, то менї все одно, товаришу — відповів він — коби лиш міцне і богато в тої сорти.

— Добре — відповів я. Принесу Вам, Гендс, вина Порто [1]). Але буду мусів довго шукати.

Сказавши то, зійшов я тихенько по сходах до каюти, здоймив там черевики, пішов тихенько вздовж корабля, вилїз по драбинї до льожі і осторожно виглянув на двір. Я знав, що він там не буде чекати на мене, але мимо того мав ся я дуже на осторожности. Стало ся то, чого я найбільше побоював ся.

Хоч єго при кождім руху нога очевидно дуже болїла, він мимо того, стогнаючи, лїз на руках і ногах досить борзо через поклад. За пів минути опинив ся перед великим звоєм линв корабельних, зложених одна на другу, і виймив звідтам довгий, закровавлений аж по саму колодку ніж або радше короткий штилет. Глянув на него, попробував на руцї, чи він острий, сховав єго відтак чим скорше до кишенї на грудех та полів назад на своє давне місце під поручем корабля.

---

[1]) Портуґальске міцне вино, котрого назва пішла від міста Порто або Опорто в Портуґалїї. Біле вино Порто есть ще міцнїйше як червоне.

дано Виділови краєвому. — На внесенє пос. Крамарчика ухвалено завізвати правительство, щоби оно знесло приписи о поступованю з мясом угроватим а дозволило в кождій місцевости, де суть різниці, закладати ятки з угроватим мясом.

В справі петиций учителів, шкільних Рад місцевих і рад громадских в Стрию, Бродах, Яслі і других в Західній Галичині ухвалено відступити Виділови краєв., щоби в порозуміню з краєв. Радою шкільною розслідив справу перенесеня тих місцевостий до висшої кляси платні учительскої, та щоби предложив внесеня в справі перенесеня Борислава, Княгинина, Низька, Винник і других до IV кляси платні учительскої. Внесенє пос. Небиловця, щоби до послідних громад додати ще Перигиньско (долиньского повіта) і Рожнів (спятиньского повіта) відкинено.

Довша дискусия завела ся над справою прилученя громади села Сколє до громади місточка Сколє. Комісия предкладала, щоби прилучити. — Пос. Бойко вносив, щоби сю справу відослати назад до Виділу; — пос. Окуневский, щоби над внесенем комісиї перейти до порядку дневного. По замкненю дискусиї промавляв проти внесеня пос. Солеский доказуючи, що для села Сколє, котре має свое власне майно і під взглядом чистоти стоїть висше як місто Сколє, таке прилученє булоби некористнє. За внесенем промавляв пос. Кароль Дідушицкий. Остаточно внесенє посла Бойка відкинено 38 против 38, а вечером приступлено до специяльної дебати.

Вісти політичні.

В міродайних кругах політичних заперечують рішучо тому, мов би в складі теперішного правительства мали настати якісь зміни, хоч би вже лиш длятого, що має бути скликана Рада державна і насамперед мусить бути зроблена проба, чи она буде здібною до парляментарної роботи.

На суботнішнім засіданю ческого сойму ухвалено проект адресу без зміни. Перед тим заявив пос. Ліпперт, що адреса містить в собі засади противні конституциї і длятого німецкі посли опустять сойм. По сій заяві Німці й вийшли.

Буковиньский сойм, котрий нині має бути закритий, ухвалив на суботнішнім засіданю однодушно підвисшенє платні учителям народним.

Величезне вражінє зробив в Греции замах на короля Юрия, який виконано в суботу по полудни. В хвили коли король їхав з княг. Мариєю, двох людий, укритих в рові при дорозї стрілило шість разів до короля з револьверів, але зранили лиш одного з королївских їздців в ногу і оба коні. Вечером в придворній каплици відбуло ся богослуженє, на котрім була королева і молячись плакала. Говорять, що арештовано кількох людий, підозріних о замах.

Новинки.

Львів дня 28-го лютого 1898.

— **Іменованя.** П. Міністер внутрішних справ призначив ц. к. старосту Тад. Бобжиньского до Рогатина та поручив секретареви Намістництва ґр. Володисл. Михаловскому веденє староства в Горлицях і покликав повітового комісаря Стан. Ґродзицкого до служби в ц. к. Міністерстві внутрішних справ. Вкінци призначив п. Міністер ц. к. старосту дра Юл. Шумляньского в Раві до служби в ц. к. Намістництві.

— **Перенесеня.** Ди екция почт і телеґрафів перенесла почтового асистента Ром. Бардаха з Тернополя до Львова.

— **Почтовий уряд в Черхаві,** самбірского повіта, що був на якийсь час звинений, війде на ново в житє з днем 1 марта 1898 р.

— **Крадіж на почті**. В дорозї зі Львова до Борини пронав минувшого тиждня лист, містячий 930 зр. Енерґічне слідство веде жандармерия і почтова власть, але доси без успіху.

— **Обікража церкви**. В Боринпчах коло Бібрки обкрадено оногди в ночи тамошну церков. Виновників ще доси не вислїджено.

— **В Гошівскім монастири** відбудуть ся сего року перед Великоднем реколекциї для духовеньства. Реколекциям буде проводити Преп. ігумен дрогобицкий о. Лончина, а зачнуть ся они дня 14-го марта, т. є. в понеділок по полудни о 4-ій годинї і будуть тревати дня 15, 16 і 17-го до четверга. Точний порядок подасть ся на місци. З огляду на місцеві обставини, Всч. оо. участники реколекций зволять взяти з собою постіль і зложити 4 зр. на покритє коштів харчу, опалу і обслуги. Зелїзнича стация до Гошова є Болехів, звідки за пів години можна фіякром прибути на місце.

— **Процес о убийство** відбув ся сими днями в Корнайбурзї в Долїшній Австриї против 30-лїтної Мариї Кодоліч, обжалованої о убитє Авреліїї Грегорович. Грегорович була любовницею мужа Кодолїчевої, котрий довгий час знущав ся над своєю жінкою і мучив єї, а вкінци вигнав єї з хати. Доведена до розпуки жінка убила вкінци свою суперницю, за що ставала в суботу перед судом. Суд узнав Кодолїчеву невинною і єї зараз випущено на волю.

— **Спроневіренє.** Жигмонт Янушовский, касиєр в маєтности ґр. Кароля Лянцкороньского в Ягольници, утїк, спроневіривши на шкоду свого пана около 64.000 зр. Янушовский занятий від десятьох лїт в ягольницкім скарбі, зумів добути собі безвзлядне довірє у ґр. Лянцкороньского, котре відтак так погано надужив. Причиною спроневіреня було житє понад стан. Янушовский мав гарні доходи, бо крім того, що був касиєром, мав також асекурацийну аґенцию і окрему платню від ягольницкого скарбу за занятє при віддаваню тютюну з маєтностий ґр. Лянцкороньского до ягольницкої фабрики цигар.

— **Вирятовані.** Як ми сими днями доносили, відорвав ся в Фіньскім заливі величезний кусень леду від берега і поніс з собою на повне море 240 рибаків та кількоро коний і саний. В перший хвили виратувало ся з них 40 рибаків, що по иниших кригах вспіли перехопити ся на берег, прочі гнані вітром щезли з кригою. Тепер телеґрафують з Виборґа, що згадану кригу удало ся людям на другий день дігнати і виратувати всїх рибаків, які на ній були.

От і все, що я хотів знати. Ізраіл міг рушати ся, а до того був тепер ще й узброєний; я вже тепер не сумнївав ся, що він завдав собі такого труду лиш на то, щоби мене позбути ся. Що він задумував пізнїйше зробити — чи хотів від північного заливу впоперек через остров дістати ся до своїх товаришів, що розложили ся були табором коло мочарів, або чи хотів стрілити з пушки і дати тим знак своїм товаришам, щоби они ішли єму на поміч, було очевидно більше, як я міг би був сказати.

А все-ж таки здавало ся мені, що наші інтереси сходять ся в одній точцї, а то в стараню о наш шунер, і що я з тим можу спустити ся на него. Ми оба хотіли осадити єго де при березї в закритім місци, де би єго без великого труду і небезпечности можна опісля вивести знову на воду. Доки то не стало ся, я уважав ся все ще безпечним мого житя.

Коли я так о тім думав, тїло моє не дармувало. Я закрав ся знову до каюти, узув черевики, вхопив першу лїпшу фляшку і з'явив ся з нею знову на покладї.

Гендс лежав так, як я єго лишив, з примкненими очима, як коли-б не міг знести сьвітла. Але коли я прийшов, він зараз подивив ся, відбив шийку від фляшки з такою зручностию, якби вже від давна мав в тім вправу, та ликнув собі споро „на щасте!“ Відтак полежав якийсь час спокійно, аж попросив мене, виймаючи скрутлик тютюну до жутя, щоби я єму дрібку з него відкраяв.

— Відкрай менї кусник — сказав він — бо у мене нема ножа та й немаю сили до того. Ах, Джіме, Джіме, менї здаєсь, приходить вже конець! Украй менї хлопче куспик в того тютюну, котрий мабудь буде вже послїдний. Піду вже мабуть в далеку дорогу.

— Ну, та я Вам відкраю — відповів я. Але як би я так був у Вашій шкірі і зі мною так зле було, то я би як добрий християнин подумав о молитві.

— Та нащо? — сказав він. — Скажи менї нащо?

— Нащо? — відозвав ся я. — Атже Ви мене лише що розпитували про померших. Ви зломили свою присягу, говорили неправду, ошукували і проливали кров. Чоловік, котрого Ви убили, лежить в сїй хвили таки коло Ваших ніг, а Ви питаєте ся нащо! Бога ради, Гендс, от — нащо!

Я говорив то не без зворушеня, бо пригадав собі кровавий ніж в єго кишени, котрим він хотів мене підступно убити. Він тогди напив ся знову вина і зачав говорити з незвичайною у него торжественностию.

— Довгих трийцять лїт — казав він — їздив я по мори та дожив доброго і злого, погоди і непогоди, видів як не було вже що їсти, та як добувало ся ножі, та й богато всїлякого иншого. Але кажу тобі, я ще не видів, щоби добре вийшло з доброго. Моїм бажанем есть лиш, щоби я перший ударив а вірю лиш в ось що: „Неживий вже не вкусить“ — оттак. А тепер — додав він, зміняючи нараз голос — досить нам сих дурниць. Вода вже значно поступила наперед. Отже робіть, капітане Гакінс, що Вам скажу, а заїдемо простїсенько і наша їзда скінчить ся.

Всего на всего, треба нам було плисти ще яких дві милї. Але плавба була тут дуже трудна, бо в'їзд до північного заливу був не лиш тїсний і вузкий, але ще й тягнув ся від всходу на захід, так, що треба було шунером дуже осторожно правити, щоби дістати ся до середини. Але менї здає ся, що з мене був зовсїм добрий і зручний моряк, а Гендс був знаменитим лоцманом [2], бо ми заїхали так зручно і безпечно, що аж радість брала дивити ся.

Ледви, що ми в'їзд минули, як вже й земля стала що раз близше підходити до нас зі всїх боків. Побереже північного заливу було так само вкрите лїсом як і побереже полудневої пристанї, але само місце в котрім був залив, було довше і вузше та подобало більше на устє ріки, котрим і дійстно було. Саме проти нас на полудневім кінци виділи ми якийсь розбитий корабель, котрий вже зовсїм розпадав ся. Колись був то великий корабель вітриловий з трома маштами і стояв тут вже так довго, що морскі ростини вже зовсїм єго були вкрили, а на єго покладї засїялись ростини з побережа, котрі саме тепер були в повнім розцьвітї. Був то сумовитий вид, але він показував нам, що тут спокійне місце на пристань.

— Видиш — відозвав ся Гендс — яке то знамените місце, щоби тут осадити наш корабель. Мілкий, гладкий пісок, анї одного камінчика, дерева доокола, а на онтім старім корабли справдешний цьвітник.

— Але як ми знову видобудемо корабель, коли він раз вийде на пісок?

— Ну то зробимо ось як — відповів він: Коли вода опаде, то підеш з линвою он там на беріг, обвинеш єї доокола онтої пінії, притягнеш єї назад і обвинеш доокола валка і будеш чекати аж настане приплив моря. Скоро вода прибуде, тогди всї руки будуть тягнути за линву, а корабель так легенько як голуб полетить на воду. Впрочім ми вже зовсїм близько того місця і пливемо за скоро. Тепер кермою на право — на право — ще лиш трошки на право — добре — добре!

Так давав він менї свої прикази, а я слухав не пускаючи і пари з себе, аж він нараз крикнув: Тепер, хлопче, навертай що можеш! Я сїпнув кермою з цїлої сили, „Гіспанїоля“ обернула ся і передом пустилась ся простїсенько до плоского лїсом зарослого берега.

В роздразненю при сїм послїднім маневрі забув я трохи на осторожність супротив мого сокерника. Навіть ще й тогди, коли я опершись об поруче корабля чекав з напруженем тої хвили, коли корабель вибіжить на землю, так мене займала та подія, що я й зовсїм забув на небезпечність, яка була повисла надомною. Можна було мене убити без найменшого опору, як би не був взяв ся мене якийсь неспокій і я не був обернув ся. А може і то, що я зачув

[2]) Лоцманом (з нїмецкого Lotsman або Lotse), зве ся той, що вводить кораблї до пристанї.

Телеграми.

Відень 28 лютого. Wien. Ztg. оголосила цісарске розпорядженє на основі §. 14. основних законів державних, котрим призволяє ся вибрати континґент рекрутів на 1898 р.

Атини 28 зютого. Замах на короля виконано о нів до шестої в суботу, коли король, як звичайно, виїхав був з княг. Мариею на прогулыку до Фалерону.

Білград 28 лютого. Сербским митрополитом вибраний епіскоп Інокентий з Ниша 25 голосами на 35 управлених до голосованя. Король потвердив вибір. Торжественна інсталяция відбуде ся нині в білградскім соборі.

Константинополь 28 лютого. Порта вислала два окружники до своїх репрезентантів за границею, з котрих в першім жадає залагодженє кретийскої справи перед уступленєм турецкого войска з Тесалії, а в другім заперечує мов би то в скоплийскім санджаку брано Болгар на тортури.

Переписка зі всїми і для всїх.

☞ Нинї висилаємо всїм тим, що того жадали, бракуючі числа з попередного ручника, о скілько ще знайшли ся, а на будуче просимо реклямувати вчасно і там, де хто складає передплату.

Рикала: Оттак було написати в першім листї як Ви написали в третім, а ми би були Вас зрозуміли і відповідь була би випала все-таки трохи инакше. Не гадайте, що ми гнївали ся; як би так було, то ми би були зовсім не відповідали. Але прецї самі признаєте, що не годить ся, щоби чоловік письменний, а при тім, як ми о Вас сказали, мислячий, виявляв простакуватість. Чемність і приличність в поведеню з людьми і такий же тон в письмі суть прецї ознакою висшости образованого чоловіка, за якого Ви певно себе уважаєте і очевидно можете мати якусь підставу до того. Отже чому не показати свою висшість духову, але конче представляти ся низшим? Кажете, що добрий учитель не повинен гнївати ся, коли ученики єго о що питають. Так; але й найлїпший учитель мусить погнївати ся, коли якийсь ученик занадто влїзливий своїми питанями, бо тогди через него тратять другі па науцї. А може й другий хотїв би щось довідати ся? Влїзливий ученик може не раз запитати і о щось такого, на що учитель перед „цїлою клясою“ не може і не сьміє дати відповіди, хоч єму самому на ухо може би й сказав. Але досить того: 1) „Каламар“ єсть слово італїяньского походженя (calamajo), подібно як капелюх (capelajo). — 2) Полуйки (полумітки) валовини лїпше наперед назолити і випрати і тепер ще дати їм вимерзнути на морозї, а відтак дати зробити веренї; будуть мягонькі. — 3) Аби ткач не украв пряжі — на то лиш один спосіб: дати робити до честного і ретельного ткача, бо на злодїя нема нї замку, нї міри нї ваги. Впрочім треба мати практику, кілько мір полотна дає якась скількість пряжі. Можна би також взяти на вагу пряжу, а відтак зроблене з неї полотно. — **Челядник у Львові:** Треба лїчити ся; чим більше задавнена хороба, тим труднїйше єї позбути ся, тим довше треба лїчити ся. В такім містї як Львів можете легко знайти пораду, не конче аж через ґазету, де неодно годї основно пояснювати. — **О. Гам. в Стец.:** Місто Гаммерфест, найдальше місто на півночи лежить на 70-ім степени (докладно 70°, 40′, 11″) північної ширини а 23-ім степени (докладно 23°, 40′) всхідної довготи від Ґріпіч на острові Квалє (Kvalö, має около 2.500 жителїв), належить до Норвеґії і до округа Фінмаркен. Жителї займають ся ловлею риб і варенєм трану. Сонце як там зійде 13 мая, то не заходить через 78 днїв аж до 29 липня. — **ЮД. Д.:** Білої вовняної материї не закрасите самі на темно ґранатово і на чорно, анї не зробить Вам того перший лїпший фарбар, бо при того рода крашеню єсть богато заходу і треба вовняну материю байцувати в тисненю пари. Вовна, як взагалї весь волос зьвірячий, єсть утварию роговою і всяка краска не так легко єї чіпає ся, як комусь здає ся. Можна би єї хиба зверха налїпити і зіпсувати материю. При крашеню на темно ґранатово треба ще й всїлякими способами викликати відповідний тонкраски. — **Учитель 23:** Тих чисел вже не маємо і не можемо вислати. — **А. Кам. в Мушк.** 1) Молитвенник в народній мові найлїпший: молитвенник виданя „Просьвіти“, але наклад вже вичерпаний і лагодить ся новий. Можете ще дістати в красній оправі по цїнї 3, 4 і 5 зр. на складї переплетничої фірми: М. Спожарский і Син, Львів, ул. Руска, ріг Ринку, ч. 1. (Дім „Просьвіти“ ч. 10). — 2) Жаданї числа нинї висилаємо. — **Сьпівак у Відни:** Розходить ся о то, які збірники пісень: чи просто сьпіванники, чи материяли до етноґрафії? Скоро Вам розходить ся о перші, то віднесїть ся до центрального видїлу Тов. „Просьвіта“, котре має на складї такий сьпіванник; цїна в оправі 50 кр. Впрочім можете запитати і в Ставропигійский книгарни, Львів, ул. Руска, ч. 5. — **Ів. Брин. Черн..** 1) Дякуємо за звернене уваги на: „Poradnik dla kaszlących др. В. Ясїньского (цїна 30 кр.) і за замітку, що Ви єго практичність випробовали самі на собі. Але ся книжочка нам звістна; она єсть відбиткою з фейлетонів львівскої ґазети: „Przegląd“. — 2) Проказа і прокажений називає ся по руски то само, що по польски trąd, trądowaty (по німецки: der Aussatz, der Aussatzige або Lepra, Leprose). Єсть то дуже погана і тяжка недуга, на котру доси ще не знайдено лїку, а котрої причину відкрито аж в найновійших часах; єсть нею т. зв. бациль лепри (рід грибка). У зараженого на проказу показують ся насамперед біляво-сїрі або червонаві плями, шкіра пукає, тїло зачинає гнити і кусенями відпадає. З прокаженого робить ся страшний калїка і він мучить ся кілька або й кільканайцять лїт, аж наконець живцем зігнивши, гине. Проказа, звістна вже від дуже давна (Ісус Христос ісцїляв прокажених) на Всходї, прокидає ся ще й нинї також і в декотрих сторонах Европи а іменно на Кримі і в полудневій Росиї, також на Сибіри, де прокажених виводять з сїл в лїси і там їх лишають, а лиш від часу до часу навідують ся до них і приносять їм їсти, але говорять з ними лиш з далека. Она ширить ся також досить значно у всхідних Прусах коло Королевця. — На дальші питаня відповідь аж трохи пізнїйше. — **Мик. Гунь. в Кулик.:** 1) На само лиш питанє: що робити, коли кого груди болять? — годї відповісти, бо треба прецї знати, що іменно болить і де болить. На то може порадити лиш лїкар оглянувши недужого. Може Вам придасть ся книжочка, про котру бесїда повисше під знаком „Ів. Брин. Черн.“ — „Хрестики Вольти“, що помагають на ревматизм, як умерлому кадило, фабрикує якась фабрика в Нїмеччинї. На такі річи не треба давати ся ловити, бо то просте обманьство, а коли мимо того в однїй або другій ґазетї знаходить ся анонс про сї хрестики, то длятого, що фабрикант платить за оголошенє; він же знову фабрикує для того, бо суть люди, котрі майже самі хотять, щоби їх дурити; вірять у всякі дурницї, а фабрикант хоче на людскій дурнотї заробити. — 3) Ми би Вам радили вступити найлїпше на практику до торговлї, або учити ся якого промислу. — 4) Братови не можемо висилати ґазети, доки не запренумерує. Найлїпше нехай запренумерує через начальника громади в своїм старостві. — **Д. В. з Гор.:** Ваш льос не витягнений. В противнім случаю треба би було зголосити ся під адресою: Denkmal-Loterie, Budapest Neueweltgasse 14. — **Гр. Дм.:** Нумер Вашого льосу так невиразно виписаний, що не можна зрозуміти, чи то має бути 10 чи 80. Позаяк серия тота сама що під знаком „Д. В. з Гор.“, а і нумер був також той сам, як би було 80, то ми взяли Ваше невиразне число за 10 — отже не витягнений. — **Н. З. в Тяз.:** Не витягнені. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

як щось затріщало, або що побачив як рушала ся єго тїнь, а може то був лиш інстинкт як у кітки — досить, що коли я обернув ся, підийшов вже був Гендс з штилетом в руцї о половину дороги до мене.

Ми крикнули оба разом з цїлої сили, коли глянули один на другого; я із страху, а він заричав із злости як той бугай, що сказить ся. В тїй самій хвили підбіг він великим скоком наперед, а скочив в противну сторону. При тім пустив я држак від керми, котрий бистро полетїв на лїво і, як менї здає ся, уратував менї житє, бо вдарив Гендса в груди і на хвильку обезсилив єго зовсїм.

Коли він знову опамятав ся, я вже вибіг був з кута, в котрий він мене загнав та міг тепер бігати по цїлім покладї і втїкати від мого ворога. Як раз перед великим маштом станув я, витягнув пістолет з кишенї змірив ся холоднокровно, хоч він вже ішов до мене і потягнув за язичок. Та ба, курок вдарив, але анї не блисло анї не гукнуло, пода замочила була менї порох. Я проклинав мою недбалість. Чому не було менї набити на ново пістолєтів та підсипати сьвіжого пороху на пановки? Не була би тепер з мене та вівця, що втїкає перед своїм різником.

Хоч і як він був зранений, а все-таки рушав ся він з якоюсь дивною зручностию. Єго сиве волосє спало єму було при тім на лице, а він із злости та гнїву став такий червоний як індик. Я не мав анї часу, анї охоти виймати другий пістолет, бо був переконаний, що і той бур нездалий. Але оно стало менї ясним, а то, що менї годї просто лиш перед ним втїкати, бо инакше був би мене знову як перед тим коло керми, припер до кута на переднім кінци корабля. Як би раз так мене припер, то моя пригода була би тим закінчила ся, що був би всадив в мене девять або десять цалїв свого закровавленого штилета і я був би попращав ся з сьвітом. Я поклав длятого руки на величий машт, що був значного обєму та чекав з горячковим напруженєм нервів, коли він підійде до мене.

Побачивши, що я задумав грати ся з ним хованки, і він собі пристанув, та минула одна або й дві мінути, на хитрощах з єго боку і відповідних рухах з мого. Була то така забавка, як то я робив собі єї дома на скалах в рідних сторонах, хоч там менї серце так не било ся як тут. Але то була, як сказано, хлопяча забава, в котрій я міг дати собі добре раду зі старим а до того ще й з раненим моряком. На ту гадку вернула в мене знову відвага і вже собі думав, чим то все скінчить ся. Менї стало ясно, що я зможу конець довго здержати, але остаточному рішеню таки не перешкоджу.

Коли положенє межи нами так заострило ся, вибігла нараз „Гіспанїоля“ на землю, здоймила ся в гору, заскреготала на хвильку в піску, а відтак подала ся нагло на бік, що аж поклад станув під кут сорок і пять степенїв а крізь дїри, призначені до того, щоби ними вода стїкала, зачала напливати вода із заливу а межи покладом і поручем корабля зробила ся велика калабаня.

Ми в однїй хвили стратили рівновагу і оба попадали в ту калабаню а за нами покотив ся і той труп в червоній шапцї, що все ще мав розложені руки. Ми були так близько себе, що я вдарив головою об чоботи сокерника і то так дуже, що аж мало зубів собі не вибив. Мимо болю я перший схопив ся на рівні ноги. Гендс мусїв ще увільнити ся з рук трупа. Впаслїдок похилого положеня корабля майже не можна було по нїм ходити і менї треба було придумати якийсь инший спосіб, щоби обезпечити ся. В миг ока кинув ся на я шнурові драбини при великім маштї та лїз чим скорше в гору аж опинив ся в маштовім коши.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Ilustr.

„КУХАРКА РУСКА“
в мові рускій вийшла в друку і обнимає:

Науку вареня знаменитих правдиво руских страв. Найрівнїйші зупи і додатки до зуп.— Всякі печенї — зрази, біґоси, ґуляші, флячки, кльоти і т. п. — Науку робленя сосів горячих і студених. — Мариноване шинок і всякої вудженини. — Знамениті руляди. — Найріжнороднїйші мучні леґоміни. — Приладжене знаменитого набілу і т. п.

Цїна 70 кр.

По присланю переказом почтовим 76 кр. доконує посилку franco

Народна Друкарня
Ст. МАНЕЦКОГО
Львів, Готель Жоржа. 14

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

До Народної Часописи
і
Ґазети Львівскої
всїлякі
ОГОЛОШЕНЯ
принимає виключно
АҐЕНЦИЯ
ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ
у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.